

SZIKLAVÁR.

Sok meddő harc során,
 Álmaim alkonyán,
 Meredek uton önmagamhoz értem.
 É magam: sziklavár,
 Mely komor daccal áll
 Csatatér fölött, felhős szürkességben.

Csak néhanap, mikor
 Izzóbb az estbíbor,
 Lépek ki, vérben, magányom fokára.
 S szemem a sík teret,
 Mely annyi eselt vetett,
 S rémséggel tört rám: békélten bejárja.

(Kolozsvár.)

Tompá László.

Egy székely diák naplójából ...

(Utazás Erdélybe.)

(Folytatás.)

Fölfeszítettem előbb egyik lábomat, aztán a másikat, azután pedig kibújtam a kabátomból. Mikor ott állok kabát nélkül, — jut eszembe, hogy a bon-ton tiltja a franciáknál, hogy társaságban az ember a kabátját leveesse. Pardon monogva, körülfutom a szemmemmel a kocsit. Mosolygós arcokkal találkozom, — ugylátszik belátták, hogy tragikomikus helyzetemben nem tehettem egyebet. Lefejtem hát szépen a kabátomat és szomorodott szívvel állapítom meg, hogy felsőtestem Röntgen képe — mintha egy sárga csontváz volna reá festve — a kabátomon díszleg: oh, ti lapockák, csigolyák és bordák, kiket valamikor vastagon hus fedett! Mit tehettem mást, felvettem megint a kabátomat és az ablakhoz álltam. De most látom csak, hogy kocsink úgy méz ki, mintha hirdetések felragasztására volna bérbe adva. Minden utas vagy újságon, vagy valami hirdetményen ül. Ugylátszik ezek már ismeretesek a viszonyokkal, mert mielőtt leültek volna, újságot tenitettek maguk alá és hátukhoz. Na, gondolom magamban, most könnyen megállapítható, hogy ki s kicsoda s hogy mit érez a szívében, vagyis hogy milyen népek, nemzetnek a fia. Láttam ott Dácia, Romanul, Indreptarea, Dimineata, meg a jó Isten tudja micsoda nevű lapokat. Volt magyar nevű lap is: Keleti Újság, Uj Élet, Nagyváradi Napló stb. A tulsó sanokban egy idősebb ur „Ellenzéken“ kukusolt. Ugynök most — táblabíró volt. Na, mondok magamban, itt én is csak ugy segíthetek magamon, ha előveszem azt az újságot, amit magammal hoztam. Kiterítettem szépen a „Népet“ és reáhelyezkedtem. Hanem megint megjártam, mert most meg az újság ragadt a hátamhoz. Le akartam épp tépni, mikor felugrik a bácsi az „Ellenzék“-ről s azt mondja: „Megálljon öcsém, majd én segítek!“ Le is választotta szépen és elkérte magának, hogy elvihesse — biz' nem sok biztatót olvashatott belőle. Vonatunk eközben a hegyekhez ért. Leinni lehetetlen azt a kellemes érzést, amely elfogja az embert, midőn annyi hosszú idő után ismét az ismerős hegyeket, az erdő-övezte bérceket, félelmetes sziklákat és barlangokat meglátja.

A szemem csillog, arcom mosolyra kap s az egész lényemet valami kellemes, gyerekes öröm tartja fogva. Azt hiszem, ha alkarnék sem tudnék az ablaktól elmozdulni. Gondolkodás, vagy egyéb más agybeli tevékenység szünetel, csak a szemem bámul és felfal mindent, ami előttem van. Balról óriási farként sziklák meredeznek az égnek, néhol szinte ráneheznek a vonat tetejére. Jobbról a csobogó, gyorsvízi, kristálytisza Körös csaknem a vonat kerekeit nyaldossa tajtékzó hullámaival. A folyó tulsó partját ismét magas sziklafal képezi, melyhez lágyan, szinte hizellkedve simul a játszi víz. Itt egy pázsitos, bokros sziget, amott pedig a vízből kiemelkedő sziklatömbök két részre választják a sebes folyót. Az egyik rész, mint a menekvő gyík futkos ide-oda az égerfa-bokrok közt, a másik szorosan hozzásimul a sziklafalhoz; mintha bujócskát játszanának. Majd egy szűkebb helyen, örvendve egymásra találva, összefogózkodnak és leugranak a mélybe. Lent körültecolják a mély, kivájt medret és aztán elnyulva, hosszú habfátyolukat maguk után vonszolva, szétterülnek ismét, hogy alkalmas helyen újra kezdjék fonséges játékukat. Most hirtelen sötétedni kezd, mindkét oldalon sziklák tornyosulnak s a vonat kísérteties kattogással befut a koromsötét alagútba. Nem látni semmit, csak néha egy-egy tűzkigyót, vagy hullócsillagot, mely gyorsan száll el ablakunk előtt. A füst betödul kocsinkba s a vonat kerekeinek félelmetes, kattogó dübörgése reszkettet meg a levegőt. Ismét világosodik. Vonatunk mintha felhők közt uszna. Vastag, kövér füstgomolyagok tödülnek, hömpölyögnek ki az ablakokból, hogy semmivé válnak. Ismét új képek. A folyó partját képező sziklafalból egy magas sziklatorony emelkedik ki, mely a reá tüző napban veres-lilásan fénylik. Most egy pillanatra megszüntek a kopár, félelmetes sziklaóriások, egy gyöngyvirű völgy tárul szemem elé. A hegyoldalakom haragos zöld fák integetnek, a völgy fenekére pedig valami áthatlan szürke köd nehezedik, csak az előtérben látszik két fekete legelésző bivaly. A vonat kanvarodásával újabb és újabb kilátás tárul a szemlélő elé. Mindeniütt szürkés-vörös sziklák, vagy haragos zöld erdők, csak néha-néha zavarja ezt a szép egyhangúságot egy-egy hegyi lakó zsuppszalmás viskója. Itt egy legelésző tehén hagyja tabba egy percre a zsenge fű tépését, ott a hegyoldalon kecskenyáj törtet felfelé, merészen szökdelve egyik sziklaról a másikra. Amott pedig a hegyormán egy fából épült templom vékony, karsu tornya villámhárítóként mered az égbe, mutatva az utat az örökkévalóság felé.

A folyót most erős gátak tengerré duzzasztják, hogy haragos vizére fatömböket csúsztassanak le a járhatatlan hegyekről. Zugva, sziklát törve rohammal le az évszázados törzsek s egy iszonyu cuppanással elmerülnek a tengerré nőtt vízben, hogy ismét előbujva, szeliden, gyámoltalanul sorakozzanak a többi mellé, engedelméskedve az emberi akaratra. A szemem már fáradni kezd. Olyan négen nem látott ennyi szépet, hogy most nagyon mohón falta fel egymásután a sok-sok szép képeket. Az órák is délután 3 órát mutat és én még tegnap este óta nem ettem. De éppen az én állomásom közeledik. Összeszedem cök-mókomat, bucsut intve az „Ellenzék“-es busuló magyarnak, leszálltam a vonatról.

(Folyt. köv.)

Vásároljunk

Danner Mihály túszer és csemege kereskedésében
 Telefon 78. Széchenyi-tér 7.

Főszerkesztő KOLOSVÁRY-BORCSA MIHÁLY.

Felelős szerkesztő: FETTER GYULA.

Felelős kiadó: CSANÁDY GYÖRGY.

Budapesti szerkesztőség és kiadóhivatal: IV. Deák-tér 1., II. e.